

Lengyelfalvi Egbert

Körülírni egy kócból font kereskedő utazását át egy óceánon, és megérkezését a cseppkőbarlangba: söröspalackokkal teli raktár az egyetlen hang az üledéké

a melegházban váratlan fagotthuhogás
a csuklásra elkezdem kiüríteni
a pulton hagyott vizespoharakat

a melegházban rajtam kívül csak
a tábornok ücsörgött és szivarozott
füst mosta el kontúráját a ködben
a rendjelek rezesen csillogtak
azt még láttam
és akkor megszólalt a fagott

a tábornok kezéből kiesett a szivar
ő elém zuhant a szőnyegre
arcán az utazásaim során vásárolt
ajándékmaszkok egyikét láttam
amit a kócból font kereskedőnek
adtam a barlangban

bőröm lassan szitálni kezdte a párát
a fagott pedig tovább ijesztgeti
a melegház látogatóit

Próbabáb

A színpadon emelvény, körülötte fekete paravánok. A báb fehér bunraku próbabáb: arcvonásai nincsenek, öltözéke nincs. Lábaik kinyújtva, egyenes háttal ül az emelvényen. A bábon fehér szűrőfény. Ha élne, izzadna.

A báb mögül szólalok meg.
 Eldönthetetlen,
 ki kapott el kit,
 sötét háttér előtt néha
 mögéd állok feketében.
 Észre sem veszik
 a szellemkönnyűségű
 tárgy groteszk tetemszerűségét,
 sem a szagot,
 amit csak én érzek,
 a mozgató,
 a tapintáson keresztül,
 ahogy egymáshoz érünk,
 az intim bűzt,
 az alsónadrág pinceszagát.
 A közönség továbbra is
 a báb időtől
 és még kit tudja, mitől
 foltos pamuttestét figyel,
 ahogy táncol a natúr fényben,
 ahogy igyekeznek leplezni
 az erőszakot:
 hogy az ó árnyékából
 képesek csak megszólalni
 a gyávák.

*

Megrángatlak, az ölembe ültetlek,
 leporollak, és olvasok neked
 magamban.
 Neked csak figyelned kell
 a csendre.

Ha ezek után nem tudsz elaludni,
 imádkozz tovább.

A végén, a vacsoránál találkozunk,
megetetek,
és elraklak későbbre.

*Ez megismétlődik újra és újra,
végül része lesz a ceremóniának.*

Magához nyúl az elűzött komédiás.

*

Szólj meg.
Majd úgy teszünk,
mintha én mondtam volna.
Talán megszidnak,
hogy félbeszakítottalak.
Mégsem árulom el,
hogy nincs saját akaratod.
Csak annyi,
hogy becsavarj egy szőnyegbe.

Sajnálatos hogy a hurutoldó kenőcs

minduntalan a szőrbe ragad
mentolos varkocsok
a mellső lábak közt

a falunemzet célja
a kutyák elnémitása
artikulációs kasztrálás
és talán hozzájuk némul
majd a falunemzet is
egy borsmenta szagú társadalom
és illatos-csendes létezés

esetleg a hegyek közé szorult
vadak hurutja
a csapadékba keveredve
a falunemzet házainak tetejét csapkodja

visszhangzik a dübörgés
a cserepek és az ég ugatására
a falunemzet a másik oldalára fordul
és lő

puskaropogás
szabályozható zajongás
nem úgy mint a gyereksírás
ti lesztek a következők
gyerekek

Vörös István

Addig a láz

A karantén nem nagy dolog.
Talán unokát akarok?
Legyen politikai változás?
A rendszer csak egy rossz szokás,
mint amikor a körmét rágja
a rémület, de nyelvet is ölt a világra.

Józenságot, felhorgadást,
tüntetők felforró szavát?
Vagy épp, hogy így maradjon minden
mozdulatlan karantén-csendben?
Ne kelljen már senkit se látni,
és ne legyen a túlvilági
titok olyan messze mitőlünk.
Isten, erő, vigasztalás,
vagy bármi, aminek bedőlünk.
Pusztuljon az egész bagázs,
a bankárnép s a katona,
az elnökök, igazgatók,
ne legyen vagyona soha
senkinek.

Minek, minek, minek
a gyarapodás-őrület,
mikor az idő egyre fogy?
Se gyerekek, se állatok
nem kaphatnak ajánlatot
a biztosabb jövőről.
Micsoda költő is vagyok,